

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2012 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Staszkievicz

Ławnicy M. M., M. R.

Protokolant Arkadiusz Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2012 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **I. S.**

przeciwko **Gimnazjum Gminnemu w S. im. J. K.**

o odszkodowanie

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka I. S. w pozwie wniesionym przeciwko Gimnazjum Gminnemu w S. im. J. K. domagała się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia stosunku pracy na podstawie art. 20 Karty Nauczyciela oraz przywrócenia do pracy. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że u strony pozwanej jest zatrudniona od dnia 01.01.2001 r. na stanowisku pedagoga szkolnego na podstawie mianowania. W dniu 10.05.2012 r. zostało jej wręczone pismo rozwiązujące stosunek pracy na podstawie art. 20 Karty Nauczyciela. Jako przyczynę wskazano „zmiany organizacyjne, powodujące zmniejszenie liczby oddziałów oraz zmiany planu nauczania, w tym także zmianę przydziału planowanych godzin dydaktyczno – wychowawczych i opiekuńczych, uniemożliwiający dalsze zatrudnienie w pełnym wymiarze zajęć w ramach wyuczonej specjalności zawodowej na stanowisku pedagoga w Gimnazjum Gminnym w S. im. J. K. w S.”. Nie została poinformowana, w jakim zakresie nastąpiło zmniejszenie godzin na stanowisku pedagoga oraz czy wyraża zgodę na pracę w ograniczonej liczbie godzin.

W odpowiedzi na pozew z dnia 14.06.2012 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości w związku ze zmianą sytuacji – bezskuteczność rozwiązania stosunku pracy z powódką na podstawie art. 20 ust. 5 c ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela. W uzasadnieniu strona pozwana potwierdziła, że powódka jest zatrudniona u strony pozwanej na stanowisku pedagoga szkolnego na podstawie mianowania oraz, że w dniu 10.05.2012 r. zostało jej wręczone rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 20 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela z przyczyn wskazanych w pozwie. Strona pozwana podniosła, że przyczyny podane w piśmie rozwiązującym są rzeczywiste i uzasadnione, ponieważ pozwany zachował tryb rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania określony w art. 20 ust. 1 powołanej ustawy. Nie zaistniały warunki do zastosowania ograniczenia wymiaru zatrudnienia wobec powódki w trybie art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela ze względu na ochronę trwałości stosunku pracy innego nauczyciela mianowanego o zbliżonych kwalifikacjach. Przywracanie powódki do pracy jest niecelowe, ponieważ na podstawie art. 20 ust. 5 c ustawy z dnia 26.01.1982 r.

Karta Nauczyciela na wniosek powódki dyrektor szkoły przeniosła ją w stan nieczynny z dniem 01.09.2012 r. na okres 6 miesięcy, tj. do dnia 28.02.2013 r. Po upływie tego okresu stosunek pracy powódki wygaśnie.

W piśmie procesowym z dnia 27.09.2012 r. pełnomocnik strony pozwanej podtrzymał wniosek o oddalenie powództwa w całości wskazując, że przedstawione w piśmie kryteria zwolnienia powódki z pracy czynią wypowiedzenie uzasadnionym, natomiast przeniesienie w stan nieczynny nie jest dowolne lub dyskryminujące.

Na rozprawie w dniu 28.09.2012 r. powódka wniosła o zasądzenie odszkodowania w miejsce uznania wypowiedzenia za bezskuteczne i przywrócenia do pracy. Na rozprawie w dniu 27.11.2012 r. powódka oświadczyła, że obecnie dochodzi odszkodowania w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. S. jest zatrudniona w Gimnazjum Gminnym w S. im. J. K. od dnia 01.01.2001 r. na stanowisku pedagoga szkolnego w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo na podstawie umowy o pracę z dnia 25.01.2001 r., a od dnia 01.08.2002 r. na podstawie mianowania.

Dowód: kopia umowy o pracę k. 2B akt osobowych,

kopia aktu mianowania k. 12;

W dniu 10.05.2012 r. I. S. otrzymała pismo z dnia 10.05.2012 r., którym na podstawie art. 20 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela rozwiązano z nią stosunek pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynie w dniu 31.08.2012 r. Jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy wskazano zmiany organizacyjne, powodujące zmniejszenie liczby oddziałów oraz zmiany planu nauczania, w tym także zmianę przydziału planowanych godzin dydaktyczno – wychowawczych i opiekuńczych, uniemożliwiające dalsze zatrudnienie w pełnym wymiarze zajęć w ramach wyuczonej specjalności zawodowej na stanowisku pedagoga w Gimnazjum Gminnym w S. im. J. K.. I. S. została pouczona o prawie złożenia odwołania do Sądu Pracy w terminie 7 dni od doręczenia niniejszego pisma.

Dowód: rozwiązanie stosunku pracy z dnia 10.05.2012 r. k. 4 i 13;

W dniu 06.06.2012 r. I. S. złożyła w Gimnazjum Gminnym w S. im. J. K. wniosek o przeniesienie w stan nieczynny z dniem 01.09.2012 r.

Dowód: kopia wniosku o przeniesienie w stan nieczynny k. 14;

Na skutek tego wniosku I. S. została przeniesiona przez dyrektora szkoły w stan nieczynny z dniem 01.09.2012 r. na okres 6 miesięcy, tj. do dnia 28.02.2013 r. I. S. została przy tym poinformowana, że po upływie sześciomiesięcznego okresu pozostawania w stanie nieczynnym jej stosunek pracy wygaśnie, zaś w okresie pozostawania w stanie nieczynnym będzie otrzymywać wynagrodzenie zasadnicze.

Dowód: kopia pisma o przeniesieniu w stan nieczynny k. 15.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka, po sprecyzowaniu żądania pozwu, domagał się zasądzenia odszkodowania. Na rozprawie w dniu 27.11.2012 r. powódka oświadczyła przy tym jednoznacznie, że obecnie dochodzi odszkodowania w związku z wypowiedzeniem stosunku pracy.

Bezspornym jest, że w dniu 10.05.2012 r. z powódką został rozwiązany stosunek pracy, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 20 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.01.1982 r.

Karta Nauczyciela. Zgodnie z tym przepisem dyrektor szkoły w razie częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć rozwiązuje z nim stosunek pracy lub, na wniosek nauczyciela, przenosi go w stan nieczynny. Nauczyciel zatrudniony na podstawie mianowania może wyrazić zgodę na ograniczenie zatrudnienia w trybie określonym w art. 22 ust. 2.

Niewątpliwym jest przy tym, że pozwem wniesionym do Sądu w dniu 15.05.2012 r. (data nadania listu poleconego w urzędzie pocztowym) powódka odwołała się od złożonego jej przez dyrektora pozwanego gimnazjum wypowiedzenia opartego na art. 20 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela. Na rozprawie w dniu 27.11.2012 r. powódka oświadczyła jednoznacznie, że domaga się odszkodowania w związku z wypowiedzeniem stosunku pracy.

Nie ulega również wątpliwości, że w dniu 06.06.2012 r. powódka złożyła w Gimnazjum Gminnym w S. im. J. K. wniosek o przeniesienie w stan nieczynny z dniem 01.09.2012 r. i wniosek ten został uwzględniony. Powódka została przeniesiona w stan nieczynny z dniem 01.09.2012 r. na okres 6 miesięcy.

Należy w tym miejscu wskazać, że stosownie do treści art. 20 ust. 5 c Karty Nauczyciela, wypowiedzenie jest bezskuteczne w przypadku złożenia przez nauczyciela, w terminie do 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia stosunku pracy z przyczyn określonych w ust. 1 pkt. 2, pisemnego wniosku o przeniesienie w stan nieczynny. Z upływem sześciomiesięcznego okresu pozostawania w stanie nieczynnym stosunek pracy wygasa.

Przesłanki określone w art. 20 ust. 5 c Karty Nauczyciela zostały wobec powódki spełnione, a zatem jej stosunek pracy ze stroną pozwaną trwał w momencie wyrokowania przez Sąd w niniejszej sprawie. Tym samym nie mogła ona skutecznie domagać się w niniejszym procesie odszkodowania w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, skoro stosunek pracy trwał.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela przy tym argumentację zawartą w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12.12.2011 r. (I PK 33/11). W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, że wypowiedzenie umowy jest bezskuteczne, jeśli nauczyciel w ciągu 30 dni od jego otrzymania złożył dyrektorowi wniosek o przejście na pół roku w stan nieczynny. Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała również argumentacja zawarta w uzasadnieniu tego wyroku. Sąd Najwyższy wskazał tam bowiem, że „wstępnie należy zauważyć, że nauczycielowi przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy w związku z bezprawnym wypowiedzeniem stosunku pracy, jak i roszczenie o przywrócenie do pracy w związku z wygaśnięciem stosunku pracy z powodu upływu okresu pozostawania w stanie nieczynnym. Chodzi tu jednak o ustalenie, czy podstawą tego roszczenia było wypowiedzenie, czy wygaśnięcie stosunku pracy. (...) W związku z tym należy rozstrzygnąć, czy roszczenie o przywrócenie do pracy z powodu wygaśnięcia stosunku pracy na skutek upływu okresu stanu nieczynnego jest roszczeniem alternatywnym w stosunku do roszczenia o przywrócenie do pracy w związku z wypowiedzeniem stosunku pracy. Jest oczywiste, że choć są to roszczenia identyczne rodzajowo, to mogą być skutecznie dochodzone na innych podstawach faktycznych i prawnych. W przypadku roszczeń związanych z wypowiedzeniem stosunku pracy jest to art. 45 k.p. w związku z art. 91c Karty, natomiast roszczenie o przywrócenie do pracy w związku z wygaśnięciem stosunku pracy może być oparte na art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 67 k.p. i w związku z art. 91c Karty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2009 r., I PK 118/09, OSNP 2011, nr 13-14, poz. 171). Także inne będą okoliczności faktyczne uzasadniające dochodzone roszczenia. W każdym razie w jednym przypadku muszą one dotyczyć wypowiedzenia, a w drugim przeniesienia w stan nieczynny, którego skutkiem jest wygaśnięcie stosunku pracy. (...) Reasumując w obecnym stanie prawnym w razie wypowiedzenia dokonanego w oparciu o art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty nauczyciel może dochodzić roszczenia o przywrócenie do pracy. W tym przypadku okoliczności uzasadniające uwzględnienie tego roszczenia muszą być związane z rozwiązaniem stosunku pracy. Natomiast zgodne z prawem przeniesienie w stan nieczynny (na wniosek nauczyciela) powoduje bezskuteczność wypowiedzenia. W tej sytuacji nauczyciel może także dochodzić przywrócenia do pracy ale w oparciu o inną podstawę prawną i z powołaniem się na okoliczności związane z przeniesieniem w stan nieczynny i wygaśnięciem stosunku pracy. W takiej sytuacji nauczyciel składający wniosek o przeniesienie w stan nieczynny dokonuje wyboru swego statusu w ewentualnym procesie o przywrócenie do pracy. W rezultacie rezygnuje z możliwości kwestionowania dokonanego wypowiedzenia, które staje się z mocy prawa bezskuteczne”.

Powyższe okoliczności mają w pełni zastosowanie do sytuacji powódki pomimo, że ostatecznie dochodziła ona odszkodowania, nie zaś przywrócenia do pracy. Sąd w niniejszym postępowaniu nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby przeniesienie powódki w stan nieczynny nastąpiło niezgodnie z prawem. Przeniesienie powódki w stan nieczynny spowodowało z kolei bezskuteczność wypowiedzenia jej stosunku pracy. Z tych względów Sąd nie był uprawniony w niniejszym postępowaniu do badania zasadności przyczyn wskazanych w piśmie z dnia 10.05.2012 r. uzasadniających, zdaniem strony pozwanej, rozwiązanie stosunku pracy z powódką na podstawie art. 20 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo.

Wobec tego, że strona pozwana była reprezentowana w niniejszym postępowaniu przez zawodowego pełnomocnika, stosownie do art. 98 § 1 i 3 kpc i § 11 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd oparł się na zasadzie prawnej wyrażonej w uchwale Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 24.02.2011 r. (I PZP 6/10) mającej analogiczne zastosowanie w niniejszej sprawie. Zgodnie z tą uchwałą „podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.)”.